

na lähhan omma willetsasse toa nurka, polle sedda ees, kes küsib, kas wanna Tawet elus woi surnud!

Üks noor priss naesterahwas uhkes ridis, tener järrel, läks möda, andis Tawetile pari koppikaid. — „Tännan, kallis preili! Jummal õnnistago teid! olgo teil ikka õnne!“ — Tawet jäi jälle isseenneses mõtlema: Hea innimenne! sel woib hea põlli olla, illus maia ja rahha kü. Ja nä, seält lähwad kaks herrat, igga hommiko nad lähwad ja õhto nad tulleswad, egga neilgi kedagi pudo woi olla. Ja seäl lähhab kirriko õppetaja, — mis wigga — hea maia, leib murreta. Kui firjo ilma ello! — Seäl tulleswad illuste ehitud lapsed, tüdrukud järrel, — töid wanna Tawetile koppika. „Tännan, hea preili! tännan, tännan!“ — Agga tanna polle se laps ühti ni rõmus, kui enne. Agga wist rõmsam luggo on temmal, kui sellel, kes seäl wantris wetakse.

Kaks last weddasid wanfriga üht kahwataud lapsokest. Tawet aitas lastel weddada,

„Ma tännan, wanna,“ ütles wiggane laps. „Jätke wanter nattokesseks aiaks seisma, siin on ni illus ja armas! mis illusaste puud kaswawad ja lehkawad, kui armas! — Tännan olgo Keni prauale, et ta wanfri andis, tännan olgo teile, et teie mind ollete weddanud. — Sedda õnne ja head, mis armas Jesuke mulle lastnud sada!“

Tawet piddi nende lastega kõnnelema hakkama, agga siis tullid need lapsed taggasi, kes esite ollid läinud, ollid pahha näoga, üks ütles: „Mis siin on! mis siin tehha! palla pääw kõrwetab, wannad rummalad puud! ei ial sa minna sedda, mis ma tahhan! egga kellegil woi pahhem olla, kui minnul!“

Kes sedda piddi arwama, mõtles wanna Tawet, et selle lapse luggo willetsam, kui selle wiggase luggo!

Beel mitto ja monda läksid möda, eddasi ja taggasi, iggaühthe panni ta tähhele. Agga nende laste pärrast olli temmal paljo mõttelda, mitto aega.